

1

BOLO 8:55, KEĎ PILOT stlačil plynovú páku a vrtuľník sa vzniesol nad combarrský prístav, letel nad vodami Atlantiku a potom nad krajinou, kde boli more a zem poprepletané ako dvaja milenci. Údolia, cestičky, zálivy, kopce, lesy, dediny, farmy, viadukty, oceán... Lucia si pomyslela na ten kraj morom zatopených riečnych údolí, lesíkov a rozoklaných pobreží, čo nechávala za sebou. Aj na kraj legend, na tajomstvá skryté v bytostiach ako v zatvorených peňaženkách, na šľachetné srdcia, na statočné duše. Na obchod s drogami a na korupciu. A najmä na Ariasa, ktorého nechala samého, aby viedol zvyšok skupiny, nežeby bol neschopný či menej odhodlaný ako ona. A ponechala tie úbohé ženy ich osudu.

Zúrila.

Videli ho zblízka...

Naozaj, nikdy sa k nemu tak nepriblížili. Takmer mali jeho opis. Ibaže by ten chlapec hovoril hlúposti a ten obor by bol ušiel z iného dôvodu. Bola by ho chcela prenasledovať v uličkách Combarra.

Skôr ako nastúpila do vrtuľníka, zavolała Ariasovi: ten obor ako-by sa stratil v hmle. Unikol im medzi prstami. Udelila príkazy: kontroly po domoch, hľadanie odtlačkov, DNA, prachových a peľových

stôp na plášti, v jeho vreckách a záhyboch, kontroly u výrobcov nadmerných veľkostí a na predajných miestach...

No vedela, že už je neskoro.

Tak ako vyšiel z hmly, aby ich ohromil, tak sa do hmly aj vrátil.
A zas nabudúce...

Obávala sa ďalšieho zmiznutia. Novej obete unesenej cestou do práce: robotníčky, zamestnankyne v konzervárňach, jednej z miliónov žien v tieni, tých miliónov anonymných duší, čo vstávajú skoro ráno, aby krajina fungovala, kým iné zostávajú v teple vo svojej posteli.

Sedela vzadu vo vrtuľníku a cítila, ako ju v bruchu rozpaľuje hnev. V tomto čase to pociťovala čoraz častejšie.

Lebo pred menom Vera Sáez Louro boli dve ďalšie – Paz Ruiz Barranco, dvadsaťosem rokov, a Andrea del Árbol Castro, tridsaťtri rokov. Obidve uniesli skoro ráno, keď išli do práce (Andrea drela v konzervárni v A Coruñi, Paz bola upratovačka). Každý raz našli ich mŕtvolu niekoľko dní po zmiznutí. Prvú v opustenom člne v zátokke severne od O Pinda, neďaleko už nefungujúcej továrne, kde predtým rezali a spracúvali veľryby. V zime tam zašli iba páry, ktoré hľadali pokojné miesto, a práve takto ju našli, očné jamky a pery mala vyďobané od morských vtákov. Druhú našli v lyžici stroja na zemné práce pri jednej farme severne od Murosu. Objavil ju chlapec, čo sa hral s dronom. Všetky mali okolo seba nástroje rituálu El aire: sitko, tri hlavičky cesnaku, ruženec a nožnice, ktoré vrah špeciálne využíval – zapichol ich do krku svojich obetí. Inak ich ponechal svojmu osudu, neskryl ich ani ich zvlášť nevystavoval.

Pokiaľ išlo o Veru Sáez, nepochybne ju uniesli, keď sa chystala nastúpiť do auta. V Cambadose pred jej domom našli pri aute stopy krvi. Pracovala v pekárni v Rianxe a tak ako ostatné dve začínala deň veľmi skoro. Vrah – lebo Lucia nepochybovala, že ide o muža – na-

pádal iba mladé, ťažko pracujúce ženy, ktoré v zime vstávali ešte za tmy, kým zvyšok sveta spal. Prekvapil ich v opustených uličkách bez svedkov, keď boli nevyspané a unavené. Dnes ešte viac. Odteraz boli ženy, čo odchádzali skoro do práce, prebudené, otvárali oči a striehli, prenasledoval ich strach. Napriek tomu Vera Sáez podľahla trepezlivému, prefikánu predátorovi, ktorý si preštudoval zvyky svojich obetí a vybral si tú správnu chvíľu.

Pri prvých dvoch obetiach súdny lekár nenašiel stopy po znásilnení či sexuálnom útoku, ani po týraní. Už len pomyslenie na ich uväznenie a strašné utrpenie počas posledných piatich dní ich života bolo neznesiteľné. Paz a Andrea trávili ten čas ďaleko od svojich rodín (súdny lekár určil v oboch prípadoch takúto dobu od ich zmiznutia po ich smrť), od svojich blízkych, detí a priateľov, čakali na smrť v spoločnosti toho monštra. Kde ich väznil? V akých podmienkach? A prečo päť dní, nie štyri ani desať? Nechal ich až do poslednej chvíle veriť, že ich prepustí. Tá posledná sa musela dozvedieť o prvých dvoch z tlače a zo sociálnych sietí. Každý o tom hovoril. Preto si nemohla robiť ilúzie o tom, čo ju čaká.

Trpela? Pokúšala sa ho obmäkčiť? Alebo sa poddala svojmu osudu?

Od prvých zmiznutí a prvých vražd boli všetky telefonické linky poriadkových síl v Galícii a Astúrii zahľtené. Brali do úvahy každé volanie: od podivínov, pomätencov vizionárov, mýtomanov aj od tých, čo chceli úprimne pomôcť. Dostali vyše tisíc upozornení, ale nezistili nijakú konkrétnu stopu.

Nič. Nula. *A odrazu vrah vyšiel z hmly a ukázal sa im.*

Už ho nebavila tá anonymnosť? Hľadal tú trochu slávy ako mnohí pred ním? Alebo si priveľmi dôveroval? Napokon si povedal, že poriadkové sily sú hlúpe a nechytia ho?

Krajina pod ňou sa menila a Lucia myslela na tie ženy, vibrácie kabíny a vrčanie motora ju kolísali, až nakoniec zaspala.

– Poručička...

Otvorila oči a oslepiho ju prudké ranné slnko prechádzajúce cez plexisklo kabíny. Poobzerala sa. Vojenská základňa. Torrejón de Ardoz severne od Madridu. Lucia otvorila zadné dvere, aby vystúpila, kým listy vrtule sa prestávali točiť. Počasie bolo jasné, obloha čistá, no bolo chladnejšie ako v Galícii.

Neďaleko zbadala stáť pri obyčajnom aute Peňu s jeho fúzami a hranatou hlavou dobrého otca rodiny. Bolo jedenásť hodín a tridsaťpäť minút predpoludním.

– Čo je tá urgentná záležitosť? – spýtala sa.

Sedel vedľa nej vzadu a pozrel sa na šiju šoféra, akoby sa obával pred ním hovoriť, hoci ten bol tiež z Centrálnej operačnej jednotky. Namiesto odpovede otvoril kartónový obal, čo mal na kolenách, a Lucii ukázal jednu fotografiu.

– Poznáš ju?

Pravdaže ju poznala. Marta Millánová. Jedna z najbohatších žien Španielska. Postava z tzv. jet-set, medzinárodnej madridskej smotánky, priateľka kráľovskej rodiny ako všetci tí, ktorí v Španielsku niečo znamenali. Pravidelne sa nachádzala na prvých stránkach populistickej tlače a škandalizujúcich listov pre svoje nočné vychádzky, výstrelky a aj sarkastické vyhlásenia. Na fotografii mala zatvorené oči a nevyraznú tvár a Lucia pochopila: *Martu Millánovú zavraždili*.

– Tak o toto ide, – vyhlásila Lucia. – Keďže tu zabili niekoho dôležitého, musím nechať tak vyšetrovanie o ženách v Galícii. Ta-